

Advent in zlate maše.

(Obraz iz kmečkega življenja.)

»Čas pa res naglo beži,« — pravijo oče Stirmaš, sedèč pri belo omiti mizi, in iztrkajo pepel iz male pipice, ki so jo podedovali še po svojem starem očetu, — »kaj je še tega, ko je bil sv. Jakob, danes so pa že oznanili adventno zlato mašo. Včasih, ko sem bil še mlad, nisem verjel, da čas hití, če so mi ded še tako pravili: »Uči se fant, čas ti bo kmalu potekel — velik bodeš, se postaral in siv postal, kakor jaz, potem ti bo pa žal, da nisi bil priden!« Ob takih prilikah sem si mislil: »E kaj, času se ne mudi ravno preveč, večkrat res prav po polževo leze, posebno kadar moram pri g. kaplanu sedeti, kakor bi bil prilepljen (takrat še ni bilo šole); ali pa pred kakim praznikom, ali pred sv. Miklavžem. Še ure ni hotelo biti konec, kaj še le dneva. Pa vendar, če se zdaj nazaj ozrem v pretekla leta, zdi se mi kakor senca, tako hitro so mi prešla — nakrat bom na kraju groba«. —

»Veš kaj, midva se le pripraviva za potovanje po zadnji cesti, za naju ne bodo velikokrat več oznanjevali postov,« pravi smehljaje se stari sosed, ki je prišel v vás, »bova pa drugim prostor naredila. Kaj pa k zornicam boš kaj šel? Nekoliko zgodaj so — ne?«

»Ne vem, kako bo šlo, tēma je tēma zjutraj, mene že moči in oči zapuščajo, pa po vrhu še naduha tlači; najbrž, da bom doma varoval, bo vsaj mogla družina vsa iti — kaj ne Janez?« pravijo mlademu gospodarju. — »Se ve da, oče,« pravi ta, »če boste tako dobri varstvo prevzeti, saj bodo radi šli, zlate maše noben rad ne pusti.«

»Oh, oče, jaz tudi pojdem,« oglasi se Jožek za pečjo, »jaz še nikoli nisem videl zlate maše.« »Jaz tudi, jaz tudi,« prosi Nežica, »kaj ne, da nas boste vzeli s seboj?« »Vidva bosta pa že šla, vidva,« smeja se dekla, ki je pri peči krompir lupila za večerjo — »ko bi postelja z vama šla — še ob sedmih bi bilo komaj, da bi vaju kdo s kolom privzdignil, predno se skobacata izpod odeje — nikar bosta ob štirih vstala.«

»O, jaz bom že vstal,« postavi se Jožek, »saj sem tudi vlani takrat, ko je Miklavž prinesel, še prej ko ob štirih, še zdaj dobro vem. Kaj ne mati, da pojdeva?« »No, naj bo no, če bosta prav pobožno molila, pa pojedeta s teto no, pa le dobro se oblecita!« »Bova, bova,« ploskata oba od veselja in poskakujeta po peči, da je teta prišla v hišo gledat, kdo peč podira, da se tako prah v lonce vsiplje. »Oče, mi boste posodili povhovko?« prosi Jožek deda, »meni bodo pa mati dali veliko zimsko ruto, da me ne bo zeblo, — kaj ne?«

Prošnja je uslišana. Oj, to je bilo veselje! — Vso noč sta sanjala o zlati maši; mašnik je bil čisto pozlačen, angeljci so peli in vse je bilo lepo, lepo. Komaj je zjutraj slišati prvi hripavi »kikiriki« starega petelina, sta že oba na nogah, ter se hitita napravljati. — Pa je že križ! Jožek je zgubil po noči eno nogovico, gotovo se je med obleko kam zamešala, čez dolgo jo še le najde. Nežica pa je v naglici krilo na robe oblekla in treba se je bilo še enkrat sleči in obleči. Slednjič sta gotova.

»No, boste že skoraj vsi skupaj?« zasliši se debel glas velikega hlapca, ki je že čakal v veži z veliko bakljo. Napotijo se. Jožek in Nežica stopata poleg tete in se je držita za krilo, da bi se vsaj nobeden ne zgubil v snegu. Sprva sta bila jako čvrsta, a mraz ju je kmalu prevzel, da so jima zobje klepetali. In vendar, ako je časi teta vprašala: »Vaju že kaj zebe?« bil je vedno odgovor: »O ne. Saj bomo kmalu pri cerkvi, kaj ne? O, potem bova videla zlato mašo.«

»Kakšna pa je zlata maša?« vpraša Jožek. »To bodeš že videl, le potrpi nekoliko.« Dalje gre pot brez posebnosti, le Jožku je parkrat podrsnilo in nehoté je poljubil mrzla tla, a se kmalu zopet pobral, tako, da se je družina čudila, češ, kakšen junak je danes ta korenjaški Jožek, kar nič ne mara, če se tudi malo po tleh kotaljá.

Slednjič pridejo v cerkev. Jožek je odprl oči na vso moč, ko je videl toliko lučic našganih, vse sveto, kar blestelo se mu je. »Kako se bo še le zlata maša svetila,« si je mislil, »če je že zdaj tako svetlo!« — Tudi Nežica ni bila manj radovedna; vedno se je sukala na

vse strani, da bi vse videla. Jožek se ne more več zdržati in pocuka teto za krilo: »Teta! kje pa bo zlata maša?« — »Lej ga, pri velikem altarju, saj vidiš, da tam največ lučie gori!«

Zdaj pozvoni in mašnik stopijo s strežniki k altarju. Jožek se vspne na prste, da bi boljše videl — pa, skoraj se mu usta naberejo na jok, on nikjer ne vidi »zlate maše«, navadni mašnik »gospod Franc« so pri altarju; tudi noben angeljc se ne prikaže, le dva strežaja sta tam: Vrbančkov Jurček, ki mu je nedavno tičnico nalašč pokvaril in pa Puščavčev Jaka, s katerim sta si bila še nekaj prijatelja. Vendar se tolaži in misli, morda pride pozneje »zlata maša« na vrsto. — Med tem posluša lepi glas orgelj in krasno petje. »Vi oblaki ga rosite« zapojó pevci, Jožek pa si misli, morda tudi ti komaj čakajo zlate maše, zato tako pojó. A zlate maše ni hotelo biti.

Sveto opravilo mine, in teta se odpravi domov. Vso pot koraka Jožek tiho in pobito, ker ni videl »zlate maše«. »No, Jožek, je bilo lepo?« vprašajo ga ded. »Kaj si videl lepega?« »O tako veliko luči je bilo, muzika je bila in peli so »Vi oblaki ga rosite,« pa gospoda Franca sem videl pri altarju, »zlate maše« pa ni bilo nikjer,« pravi žalostno.

»Saj si bil pri zlati maši, to je bila tista, ki so jo gospod Franc brali,« smehljajo se ded. »O ne, o ne, gospod Franc se niso kar nič svetili, zlatá nisem nikjer nič videl.« »Neumno dete! podučijo ga ded, ne misli, da zato pravimo »zlata maša«, ko da bi bili mašnik pozlačeni, ampak zato, ker se pri adventnih mašah veliko več milosti zadobi, kakor v drugem času, saj so te mati učili, da je v tem času Jezušček prišel na svet, in veliko milosti nam prinesel, ki jih primerjamo zlatu, katero se preceniti ne dá. Drugikrat bodi tedaj bolj pameten in moli, da tudi ti zadobiš zlatá milosti božjih. Potem boš prav pri »zlati maši«.

R. R.

